Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

BARNAVÄNNEN

N:o 43. 24 Okt. | Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet. Redaktör: J. B. GAUFFIN. Uppsala. | 18 årg. 1901.

Tidig gudsfruktan.

Text: 2 Kon. 22: 1, 2; 23: 21—27.

En åttaåring satt på Davids tron i en orolig, bekymmersam tid. Hans företrädare, Manasse och Amon, hade vandrat på onda vägar. Manasse var ung, då han vardt konung, men icke yngre än man kunde väntat af honom, att han efterföljt sin gudfruktige faders föredöme. Men under sin femtioåriga regering gjorde han mer ondt än någon konung, som varit före honom. Hvad kunde man då vänta af den unge Josia, hvars fader och farfader hade varit ifriga afgudadyrkare? Fanns det ingen vän vid hans sida, som ville leda honom den rätta vägen? Jo, hans moder, *Jedida*. Vi veta ingenting om denna moder, men vi tro, att det var hennes ledning och fostran, som gjorde, att vi kunna läsa om Josia: "han gjorde hvad rätt var i Herrens ögon". Lyckligt det barn, som har en sådan moder. Att Samuels moder, *Hanna*, var en bedjande, gudfruktig kvinna var säkert anledningen därtill, att Samuel var en man, som i alla sina lifsdagar från barndomen till sena åldern vandrade på Herrens vägar.

Vi läsa om honom, att han fann en längesedan förkommen afskrift af Mose lag. Denna bok utgjorde ett föremål för hans dagliga studium. Här var den källa, hvarur hans själ hämtade kraft att stå emot inflytelsen af en ond och

förförisk omgifning. Här var den lykta, som Josia tog till ljus och vägledning, då hans väg syntes honom mörk och villosam. I ordets ljus vandrade han sin väg framåt, se där orsaken hvarför Gud välsignade hans regering och lät en jämförelsevis fredlig och lycklig tid uppgå för Juda rike. Gudsfruktan har löften med sig om detta lifvet och det tillkommande. Det är en sanning, som i alla tider blifvit bekräftad.

Josia var en skön motsats till Manasse, farfadern, och det vitsord, som gafs honom i den heliga boken, lyder så: "Ingen konung, honom lik, hade varit före honom, som så med hela sin själ och all sin kraft hade vändt sig till Herren, och efter honom uppstod ej heller någon, som var honom lik." — Hvad kan Gud gifva för ett vittnesbörd om oss? Under alla förhållanden blir detta vittnesbörd uppskrifvet uti Herrens bok, den bok, hvarefter vi skola dömas på yttersta dagen. Huru ofta läsa vi vår bibel? Så ville vi fråga eder, ty det är mycket för litet att blott om söndagen höra eller läsa något Guds ord. Läsa vi vår bibel på det sättet, som Josia läste den, med innerligaste önskan och bön att lyda Herrens vilja? Läsa vi vår bibel så, att vi lära oss mer och mer känna vår frälsare och styrkas i tron och kärleken? Läsa vi bibeln med glädje och ej af tvång, med vördnad för den såsom ett Guds ord? Sker detta, så skola vi också kunna likna konung Josia och liksom han få ett skönt vittnesbörd af Herren.

Han började i sin barndom att vandra på Herrens väg och vill med sitt föredöme säga till barnen: Uppskjut ej därmed till äldre dagar, ty uppskof föranleder vanligen, att man aldrig får läglig tid. Låt det goda utsädet af Herrens ord slå rot i det unga barnahjärtat, innan det blir genom onda vanor likt den tilltrampade vägen eller den hårda klippan! *Fr. E.*

Muren.

Berättelse af *M. F.*

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Ett uttryck af djup rörelse hvilade öfver lärarens ansikte, och med fuktiga ögon steg han ned till gossen och lade sin hand på hans axel.

"Då vi bekänna våra synder, är Gud trofast och förlåter dem", sade han, "det säger hans eget ord."

"Och när jag nu bedt om förlåtelse, så försvinner väl muren?" Sven såg frågande upp i den gamle lärarens ansikte.

"Muren!" upprepade denne, "hvad menar du, min gosse?"

"Jo, se, jag har tyckt, att det stått som en mur emellan mig och Gud de sista två dagarna, så jag har inte kunnat bedja, och det behöfver jag så väl, isynnerhet nu när mor är sjuk. Jag har tänkt, att Gud låtit henne bli sjuk för att straffa mig för min synd", snyftade gossen.

Denna uppriktiga bekännelse verkade mäktigt på hela barnskaran, och de som gjort sig skyldiga till samma förseelse som Sven, böjde sig djupt ned liksom för att skyla sina ansikten.

Det härskade en lång stund en djup, nästan helig tystnad i skolsalen, det var såsom om en ängel gått genom rummet. Slutligen reste sig den gamle, vördnadsvärde skolläraren, han knäppte ihop sina händer och böjde sitt hufvud till bön.

"O, Herre, jag tackar dig", sade han, "att du låtit din Ande tala kraftigt till denne gosse, så att han icke förmådde bära en oförlåten synd på sitt samvete — rör också vid de andra gossarnes ännu hårda sinnen!" Han blickade därefter ut öfver sina barn.

Nu reste sig Janne upp. Han var mycket blek, men klar ljöd hans röst, då han sade:

"Jag vill tala om, att jag också var med om att slå ut fönsterna i förvaltarens stuga och att jag tvingade Sven att neka i går; men nu ber jag så mycket om förlåtelse."

Han satte sig åter ned. Då reste sig den lille mörkögde och stammade snyftande: "Jag var också med".

"Och jag — och jag", hviskade nu den ene efter den andre af de gossar, som varit med om bombardemanget.

Det blef en underlig dag i skolan denna dag. Med undervisningen vardt det klent beställdt, men läraren fick tillfälle att tala till barnen om vikten af att bekänna synden, om man skall kunna få förlåtelse och ett godt samvete.

Och barnen lyssnade såsom aldrig förr, ty de hade genom Svens handlingssätt sett ett lefvande bevis på sanningen af lärarens ord.

Sven skyndade sig emellertid hem till sin mor, glad och lätt om hjärtat som en lössläppt fågel. Han satte sig vid moderns säng och sade med strålande ögon: "Nu, mor, har den stygga muren försvunnit — nu kan jag åter bedja!" Och så bekände han alltsammans för henne.

Några dagar därefter var Malin frisk, och snart hördes åter väfstolens slag lika kraftiga som förut.

Slut.

Ett stort förtroende.

Med teckning.

Lisa hade skrifvit bref till sin allra bästa vän, och när man skrifver bref till sin allra bästa vän, då är man så rysligt rädd att visa det för någon, ty det är ju klart, att ett sådant bref är fullt af mycket viktiga hemligheter. Därför hade också Lisa stängt dörren i lås, bara Murre fick den höga äran att vara med inne.

Där stod många stora ting i Lisas bref. Alla julklappar, som hon skulle sy åt pappa, mamma och bror stodo där omtalade och dessutom alla julklappar, som hon hoppades få. Så berättade hon om sina vänner hönsen, som värpte ägg hvarenda dag, och om Murre, som var så pigg och lifvad och så vidare, så nog var det där ett mycket viktigt bref.

Och därför var det ju ett stort förtroende hon visade Murre, när hon lät honom se detta hemlighetsfulla bref. Murre tycktes också uppskatta detta stora förtroende. Men det var inte mycket, som han begrep, inte ens det, som rörde honom själf, och det var väl kanske också det bästa, annars hade han kunnat bli högfärdig. I alla fall såg han mycket djupsinnig ut, ty så bruka ju människorna göra, när de ingenting begripa.

En lång funderare tog han sig, men efter en stund bröt han tystnaden och sade helt enkelt ett ljudeligt "miau". Och det var också det förståndigaste han kunde säga, ty hvarken kattor eller människor böra säga någonting om en sak som de icke begripa.

ETT STORT FÖRTROENDE.

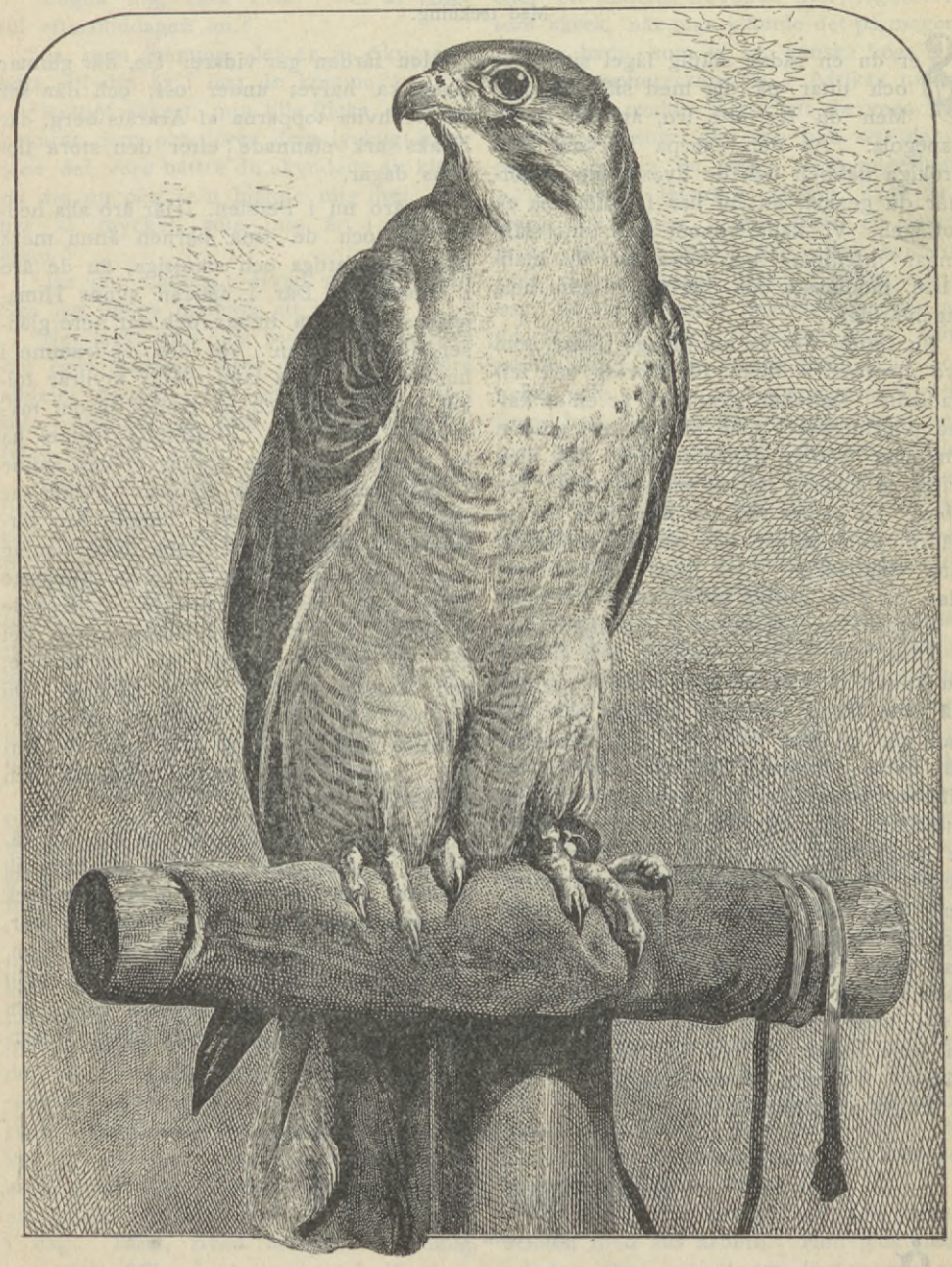

FALKEN.

Falken.

Med teckning.

Ser du en sådan ståtlig fågel sitter där och tittar på dig med sitt ena öga. Men du får inte tro, att det är en papegoja. Af den skarpa blicken, den krokiga näbben och de hvassa klorna förstår du genast, att du har framför dig en roffågel. Vi kalla honom och hans släktingar *falkfåglar*, och dessa äro de snabbaste, modigaste och djärfvaste inom hela fågelvärlden.

Nu finnes det en hel mängd falkar, som äro hvarandra olika till storlek och lefnadssätt. Den här gynnaren är en så kallad pilgrimsfalk. Och du må tro, att han företager väldiga pilgrimsfärder. En liten tripp på hundra mil är en småsak för honom. En sådan tur gör han bara för att vädra sina lungor och skaka dammet af sina vingfjädrar. Och hvad det går sen! Han ilar fram genom luften, så att det susar i vingarna och hvisslar i stjärtfjädrarna.

Tänk, om du vore så liten och lätt, att du kunde få sitta på hans starka rygg och slå dina armar om hans kraftiga hals, när han gör en liten visit hos sina släktingar där borta i Indien. Då finge du se i förbifarten många land och stora städer, höga, snötäckta berg och blånande haf. Du finge se små okunniga gossar och flickor där nere i Ryssland. Barnen där kunna hvarken läsa eller skrifva, trasiga och smutsiga få de gå i sin fattiga by, där det inte ens finns en ordentlig skola. Än längre söder ut på de där stepperna bo ryssarne i tält, både små och stora. Ingen af dem ha hört något om den himmelske barnavännen, frälsaren, Jesus Kristus. Ty här är folket muhammedaner.

Men färden går vidare. Se, där glimtar Kaspiska hafvet under oss, och där ser du de hvita topparna af Ararats berg, där Noaks ark stannade efter den stora flodens dagar.

Vi äro nu i Persien. Här äro alla hedningar, och de små barnen ännu mera okunniga, fattiga och smutsiga, än de äro i Ryssland. Där i fjärran synes Himalajas silfverhvita tinnar, och där nere glänser Indus vatten. Nu äro vi framme i hinduernas gamla land. Här myllrar folket i städerna och på landet såsom myrorna i sin stack. Praktfulla tempel ha de byggt. Men där dyrkas ej den sanne Guden utan en skara afgudar. Folket ser fattigt och olyckligt ut. Barnen äro försummade, flickorna få ingen undervisning i de få och bristfälliga skolorna, gossarne undervisas i hednisk gudalära. Alla se de så fattiga ut, magra och bleka, så att det går en rysning genom hela din varelse, och tårarna komma dig i ögonen. Du klappar din falk på skuldran och säger: "Snälla falk, för mig åter hem till mitt fria, lyckliga land under granarna och björkarna i norden!"

Och falken ser så gladt på dig och säger: "Ja, visst skall jag föra dig hem till nordens fjäll och dalar. Men som tack för min möda att föra dig fram och åter, så måste du lofva att bli ett fromt barn, som villigt lyder far och mor och snällt lär dig dina läxor samt tackar Gud, som gifvit dig ett så ljust och härligt fosterland."

—*rd.*

Mammas hjälpreda.

Af *Anna H—m.*

"Åh, titta, så vackert väder! Mamma, titta!"

Det var med ett riktigt jubelskri Lisa hoppade upp ur sin sköna bädd. Det hvita nattlinnet fladdrade omkring den lilla, lätta gestalten, när hon i ett

utbrott af förtjusning snurrade rundt på golfvet.

"Lugna dig, kära Lisa! Det är långt till eftermiddagen än."

"Ja, men mamma, det är ju riktigt säkert, att det är i dag de komma?"

"Riktigt säkert, min lilla flicka, om Gud bevarar dem och förer dem lyckligt hem. Men det vore bättre du skyndade åt kläda på dig nu och se'n hjälpte mig litet. Jag har så mycket, som inte är i ordning ännu."

"Jaa då, mamma. Hvad ska jag göra? Ska jag hjälpa mamma att baka?"

"Nej tack, mitt lilla pyre. Du skall få ditt eget uppdrag, som du skall få utföra alldeles ensam. Låt nu se, att du snart blir i ordning, så skall jag sedan säga dig, hvad du skall göra."

När Lisa sedan, tvättad och kammad, bedt sin morgonbön och fått morgonkyssen af mamma, stod hon i ifrig väntan på, hvad hon skulle få att göra.

"Först, Lisa, skall du få vattna mina blomkrukor, och sedan får du kratta trädgårdsgångarna. Och så, Lisa, kom ihåg, att du inte öppnar grinden och går ut i skogen! Jag har så mycket att göra inom hus, så jag måste lämna dig på egen hand. Kan jag lita på min lilla flicka?"

"Jaa då, mamma", sade Lisa med öfvertygelse. Det var så roligt att vattna krukväxterna, ty det brukade mamma alltid göra själf, så det var alldeles som ett förtroendeuppdrag.

Men hur det var, så kände sig Lisa trött, när hon hade slutat. Och så tog hon sin lilla kratta och gick ut och promenerade i trädgården för att se efter, hvilken gång hon skulle börja med. Men det var för märkvärdigt. Ingen gång passade att börja med. Lisa hade redan gått rundt trädgården två gånger. Nåja, det var ju god tid. Hon kunde gärna lägga sig i gräset och fundera ett slag. Tänk, att pappa och Martin skulle komma hem i dag! Tänk, hvad Martin var lycklig, som fått följa med pappa på långresa. Och så undrade Lisa, hvad de skulle ha med sig hem åt henne. Tänk, om de togo med sig en riktig liten apa med lång svans, som stack fram under klädningen eller ett alldeles lefvande litet negerbarn, som skrek, när man klämde det på magen.

Lisa hade, som vi se, ganska höga tankar om apherrskaperna i Afrikas urskogar. Hon trodde minst, att de voro lika civiliserade som den apa hon sett dansa på ett positiv en gång. Och negerbarn — ja, något lefvande sådant hade hon aldrig sett, men pappa hade en negergosse, som var ihålig, och i den brukade Lisa stoppa slantar ibland. Dessa skulle vara till de lefvande negerbarnen, för att de skulle få höra talas om Jesus, hade pappa sagt. Lisa trodde nästan, att hon helst ville ha ett litet negerbarn, för då finge hon bli mamma och göra med det, som hon ville. Men hur det var, så blef hufvudet allt tyngre på Lisa under dessa djupa funderingar. Och bäst som det var, slumrade hon till och sof så godt, att hon ej ens märkte, att en hungrig mygga satte sig midt på lilla nästippen.

Men allt var ej så lugnt, som det såg ut för lilla Lisa, ty hon hade en rysligt svår dröm. Hon tyckte, att hon var ett svart litet negerbarn, och att en apa med lång svans drog henne upp och ned på en kratta i trädgårdsgångarna. Och det gjorde så rysligt ondt, men hon kunde icke skrika. Då kom en liten flicka och tog henne till slut. Men det blef ändå värre, ty den lilla flickan höll jämt på att klämma henne på magen, för att hon skulle skrika. Och när hon skrek, stoppade flickan pengar i munnen på henne. "Usch, så hemskt!" sade Lisa och började gnugga sig i ögonen.

Men nu hördes mamma ropa från förstubron: "Lisa, Lisa, hvar är du? Skynda dig och kratta gångarna nu, ty nu kunna pappa och Martin snart vara här!" Nu jagade Lisa riktigt sömnen på flykten och började med ifver att kratta.

När Lisa fått färdigt, var hon mycket belåten med sitt arbete. Hon gick nedåt grinden för att se, om inte pappa och Martin syntes till ännu. Så gläntade hon på grinden och tittade ut.

"Nog ska de väl ändå bli bra glada, om jag går och möter dem en liten bit, de komma naturligtvis genvägen öfver skogen", tänkte Lisa.

"Lisa, kom ihåg, hvad mamma sagt!" sade samvetet.

"Åh, mamma vet inte, hur bra jag hittar, och så ska jag för resten bara gå en liten bit", tänkte Lisa. Och därmed gick hon ut på skogsstigen. Hon gick längre och längre, men ingen mötte hon. Det var så tyst i skogen. Lisa började känna sig underlig till mods. "Pappa, pappa!" ropade hon. Men när eko svarade "pappa"! blef hon så rädd, att hon hufvudstupa vände om och sprang så mycket hon orkade hemåt.

När hon kom i närheten af hemmet, hörde hon gårdsdrängen, gamle Tobias, ropa: "Lisa! Lisa!"

"Ja, här är jag. Hvad vill Tobias?"

"Nå, kära hjärtandes barn, så hon har skrämt oss! Hvar har hon varit?"

"Jag tänkte möta pappa och Martin, men de kommo inte."

"Jaså, tänkte hon det, mitt sockergryn. Då skulle hon allt stannat hemma som en snäll flicka, så hade hon fått åka med frun till tåget och möta husbonden, men nu har frun nyss farit. Frun var så ängslig för Lisa, och vi letade så, men frun kunde inte vänta längre, utan måste ge sig i väg. Jag lofvade att ta reda på Lisa, så det var fälle väl, att hon är hemma nu."

Jag är ledsen att säga, att Lisa vardt så ond, att hon icke ett ögonblick kom ihåg, att det var hennes eget fel, att hon icke fick följa med. Hon kastade sig ner i gräset och sparkade och skrek allt hvad hon förmådde.

Tobias försökte först att trösta henne, men när Lisa bara skrek dess värre, gick Tobias lugnt in till sig i drängkammaren och satte sig att läsa i bladet. Om en stund tystnade skriken. Lisa började lugna sig och tänka efter. Och så hände sig, att en mycket blyg liten flicka kom till drängkammardörren och försökte öppna den. (Forts.)

Bibelläsning

eller hvad står det i texten för nästa söndag?

Veckan 28 Oktober—3 November.

M. 28. Jer. 52: 1—11. *Juda rikes undergång.*
T. 29. Jer. 52: 1—2. *Zedekia konung i Juda och affall från Herren.*
O. 30. Jer. 52: 3, a. *Guds straffdom.*
T. 31. Jer. 52: 3, b. *Zedekia affaller från Nebukadnezar.*
F. 1. Jer. 52: 4—5. *Nebukadnezar belägrar Jerusalem.*
L. 2. Jer. 52: 6—7. *Jerusalem stormas, Zedekia flyr.*
S. 3. Jer. 52: 8—11. *Zedekia slagen, fången, misshandlad.*

Söndagsskoltext för den 3 November:

Jer. 52: 1—11.

Tänkespråk: Matt. 23: 37, 38. Jerusalem, Jerusalem, du som dräper profeterna och stenar dem, som äro sända till dig, huru ofta har jag ej velat församla dina barn, likasom hönan församlar sina kycklingar under sina vingar, och I hafven icke velat! Se, edert hus skall lämnas eder öde.

KRING GRANEN OCH BRASAN,

barnens omtyckta jultidning för **söndagsskolan, skolan** och **hemmet** utkommer, om Gud vill, till instundande jul, omfattande 16 stora sidor, rikhaltigt innehåll af goda berättelser och fina teckningar, däraf flera i trefärgstryck till det ytterst billiga priset af 15 öre exemplaret netto, då minst 10 ex. tagas under en adress direkt från **Barnavännens Exp., Uppsala.**

Af det goda innehållet må särskildt nämnas: **Bekännelsen,** berättelse af J., Cornelia Levetzow. **En gåfva som har värde,** berättelse af Anna H—m. **"Ära vare Gud i höjden",** julbetraktelse af J. B. Gauffin, att läsas när julgranen brinner m. m., m. m. Rekvisitioner kunna när som helst insändas till Redaktionen, ju förr dess bättre, emedan beställningarna expedieras i den ordning de inkomma.

Uppsala i September 1901.

Barnavännens Redaktion.

Uppsala 1901, Uppsala Nya Tidn. aktieb. tr.